

LA ÎNCEPUT

Dara Mărăcineanu zbură afară chiar în clipa în care auzi *Săptămânalul Anapoda* lovindu-se de ușa. Părinții îi dădeau voie să iasă în curtea din față numai când aducea ziarul.

Trecu pe lângă ziar, sări de pe scară și o luă prin bălării până la uriașul gard viu care înconjura curtea. Acolo se aplecă și băgă mâinile cu grijă între crengile cu ace ascuțite, ca să deschidă o fantă prin care să se uite. Cel care adusese ziarul plecase de mult, ca întotdeauna, dar ea mătură trotuarul cu privirea și da! avea noroc: din dreapta se apropia o femeie care ținea de mână un băiețel.

Dara abia clipi în timp ce se apropiau. Voia mai întâi să-i salute vesel. Pe urmă, când femeia avea s-o observe prin gardul viu, intenționa să adauge... aici venea partea grea. Dara dorise dintotdeauna să-i spună cuiva: „Sunt aici! Și tu ești aici!“ Dar cumva cuvintele acelea păreau prea importante ca să fie strigate printr-un gard viu. În plus, ce-ar mai fi spus după?

Chiar când ajunse la marginea curții Darei, femeia îl luă pe băiețel în brațe și traversă strada.

Din nou! De ce făceau oamenii asta mereu, ca și cum ar fi evitat un gard invizibil de sârmă ghimpată? Dara o urmări dezamăgită pe femeie grăbindu-se pe trotuarul de vizavi, cu băiețelul zgâlțâindu-se pe șoldul ei, până ce dispărură din vedere.

„Poate am mai mult noroc săptămâna viitoare“, își spusese ea întorcându-se agale să ia ziarul. Îl răsfoi chiar acolo, pe scară, căutând rubrica „Dezvoltă-ți vocabularul“. În ziar nu găseai niciodată vreo știre adevărată, dar exista în fiecare săptămână un cuvânt nou, cu definiție, măcar atât avea. Totuși, înainte să-l găsească, îi atrase atenția un titlu.

Și atunci, cititorule, pentru prima oară în viața ei, Dara văzu o știre adevărată: „Anapoda anunță deschiderea școlii pentru copiii de șase ani și mai mari.“

Fu gata-gata să cadă în mărăcinii de lângă ușă, de uimire. Orașul ei construisese o școală! Și, cum ea avea între opt și nouă ani – neștiindu-și ziua de naștere, nu putuse niciodată să-și calculeze vârsta cu precizie –, urma să meargă la școala aceea! În sfârșit ieșea în lume, și asta peste numai – verifică anunțul – cinci săptămâni și trei zile.

Intenționa să le dea vestea părinților după cină, când erau în cea mai puțin rea dintre dispozițiile în care fierbeau toată ziua.

— Stai puțin, asta-i o prostie, se muștră ea cu voce tare în timp ce se strecura prin mărăcini și intra în casă.

Mama ei era primărița din Anapoda, iar tatăl ei era trezorierul orașului. Știau deja cu siguranță despre școala nouă.

Atunci, de ce nu-i spusese ră și ei?

Oare intenționau să-i facă o surpriză? În telenovela pe care o urmărea Dara, *Vânturile sorții noastre*, părinții din familia Iscusescu făceau întotdeauna mare caz atunci când le dădeau vești fericite celor două fiice gemene: „Pentru voi, dragilor! Iată!” Sigur, un asemenea comportament din partea părinților era cu totul neverosimil în cazul mamei și tatălui ei, dar există un început pentru toate.

Dara așteptă nerăbdătoare să se întoarcă ei de la serviciu.

Rezolvă problema de contabilitate pe care i-o lăsase tata și o semănă cu un gest larg. Ascuți vârfulurile pantofilor mamei și îndeplini rapid restul sarcinilor obișnuite. Pe urmă se apucă de exercițiile fizice din *Vitalitate și vigoare la orice vârstă*, cu și mai multă vitalitate și vigoare, și dădu drumul serialului *Vânturile sorții noastre*, cu un nou și cald sentiment că ar avea o legătură cu fiicele Iscusescu, care mergeau la școală, pentru că acum urma să meargă și ea.

Din păcate însă, episodul din ziua aceea începu cu secvența de care Dara se temea întotdeauna. I se părea o secvență deosebit de tulburătoare și de obicei închidea ochii când apărea. De data asta rămase cu ei deschiși.

— La culcare! strigară părinții Iscusescu.

Gemenele se grăbiră ascultătoare, iar părinții le mângâiară pe cap și le strânseseră în brațe foarte tare, mai că ai fi zis că urmau să fie catapultate în spațiul cosmic, nu să se urce în paturile lor alăturate, fiecare cu păturica ei frumoasă.

Părinții din telenovelă le îmbrățișau pe fete ca și cum nu suportau să fie departe de ele nici măcar o noapte.

Le strângeau în brațe de parcă erau prețioase.

Privindu-i, un strigăt ciudat scăpă din gâtul Darei, ceva între oftat și vaiet. Opri imediat televizorul. Pe urmă duse *Săptămânalul Anapoda* la locul ei de gândire, spațiul

dintre două dulapuri unde fusese cândva o mașină de spălat vase, asta până când părinții o vânduseră după ce observaseră că Dara crescuse suficient ca să ajungă la chiuvetă.

Dara gândea cel mai bine în locul acela gol, chiar din prima zi în care apăruse. În ziua respectivă se prăbușise pe podea de uimire. Dacă în următorii zece ani petrecea, să zicem, jumătate de oră pe zi spălând vase, urma să stea la chiuvetă un total de – chiar și atât de mică precum era, socotise ușor – 109560 de minute. Pe urmă își dădu seama de ceva și mai rău: părinții renunțaseră la cele 109560 de minute ale ei, minute pe care le-ar fi putut petrece bucurându-se de compania fiicei lor, pentru numai cincizeci de dolari. „Părinții mei nu mă consideră prea valoroasă“, trăsesese ea o concluzie întristătoare.

În ziua aceea, însă, gândurile Darei erau mai vesele („La școală! În sfârșit ies în lume!“) – și se așeză turcește pe podea, cu ziarul în poală. Înainte să se uite din nou la anunțul miraculos, căută cuvântul din „Dezvoltă-ți vocabularul“: *opulent* – „remarcabil de luxos sau somptuos; de tip superior“. Cuvântul era suficient de bun încât să-i provoace un fior, lucru care se întâmpla doar cu cele mai reușite dintre ele.

La ora 18:20 se auzi mașina părinților pe alee, iar ea se ridică. Se uită în frigider și oftă. Nu cerea oare o seară ca aceea o masă de sărbătoare, în care să se bucure și ea de ceva deosebit? Dar nu văzu decât aceeași mâncare banală pe care o vedea în fiecare zi de când părinții hotărâseră că era suficient de mare ca să prepare ea mâncarea. „Nu ne-a făcut mai bogați, nu ne-a făcut mai faimoși. N-are decât să ne servească mesele!“, acelea fuseseră cuvintele lor exacte.

Cititorule, să facem o mică pauză și să aruncăm o privire în respectivul frigider, ca să vedem ce-i provoca Darei suspinele adânci.

Mâncarea din casa Mărăcineanu se împărțea în două categorii, niciuna dintre ele neputând fi numită *opulentă*.

Tatăl Darei cumpăra numai de la o băcănie ieftină și numai ce mucegăia pe raftul lor de reduceri finale. Asta însemna mai ales Brânzoni.

Brânzoni era ceva care se-măna vag cu macaroanele cu brânză, numai că macaroanele și brânza erau de nedeosebit între ele și amândouă erau de nedeosebit de cutie, astfel încât chiar dacă urmăreai instrucțiunile perfect, nu obțineai decât o pastă fadă, cartonată, care mirosea puternic a picioare. Domnul Mărăcineanu o pune pe Dara să pregătească o singură dată pe lună zeci de cărămizi din acelea de mâncare, reducând astfel costul de a aprinde cuptorul mai des, și pe urmă le stivuia în partea lui de frigider. Asta mânca zi și noapte.

Mâncarea din partea de frigider a mamei era cu totul altfel. Revista săptămânală *Viața vedetelor* era plină de oameni faimoși care mâncau feluri de mâncare la modă, iar doamna Mărăcineanu le cumpăra pe toate.

În urmă cu o săptămână, un actor fusese văzut într-un restaurant lăsându-se pe spate de plăcere în timp ce savura o cremă de țigar cu gelatină din încheietură de mistreț, și tocmai la gândul ăsta ofta Dara în acel moment.

Reușise să supraviețuiască din resturile de la mesele părinților, dar îi era foame tot timpul. Îi era foame și atunci și avea să-i fie la fel de foame când se prăbușea în pat.

Pregăti farfuriile părinților și le duse în sufragerie fix la timp, la ora 18:40.

În cameră, două televizoare urlau unul împotriva celuilalt. Tatăl Darei se uita la *Banii vorbesc!*, tastând în calculatorul lui cifrele care apăreau pe ecran. Mama se uita cu gura căscată la *Celebritățile zilei*.

Dara puse farfuriile pe tăvile din fața lor, mergând în patru labe ca să nu le acopere imaginea, apoi se așeză pe taburetul ei din colț să aștepte.

Cititorule, hai să facem o pauză și aici. Din nefericire, trebuie să-i cunoști pe părinții Darei.

BANI ȘI FAIMĂ

Pe părinții Darei îi preocupa un singur lucru, și acela sigur nu era Dara.

De fapt, pe fiecare dintre ei îl preocupa un singur lucru.

Pentru mama Darei era FAIMA. Ca primăriță în orașul Anapoda, avea grijă ca lumea să știe cine e.

— Faima este cea mai mare putere care există, îi plăcea ei să spună.

Dacă locuitorii se împotriveau la ceva făcut de ea, le arunca o privire furioasă și încinsă de-ar fi putut prăji baconul.

— Știți cine sunt eu? îi întreba ea. Dacă vă plângeți, vă concediez. Aveți vreo plângere?

„Nu“ era singurul răspuns pe care-l accepta.

Din când în când, câte un orășean nefericit făcea greșeala să întrebe:

— Mă concediați? Din ce slujbă?

— Din slujba de a fi primărit de mine, răspundea ea. Și acum vă mai amendez și cu o Taxă de Îndrăzneală. Gata cu vorba și valea.

Cel mai bun lucru la mama Darei erau pantofii. Avea sute de perechi. Împreună cu părul pe care îl purta strâns

și ridicat într-un turn, tocurile de doisprezece centimetri îi dădeau un avantaj puternic al înălțimii și o înfățișare marcantă. Vârfurile, ascuțite zilnic de Dara, puteau să-ți sfâșie fluierul piciorului. Tocurile cui, lucrate special cu mărgelile de cristal la capete, făceau clinc, clinc, clinc când umbla de colo-colo și scârț, scârț, scârț când le înfigea furioasă în pământ. Aceste sunete casante făceau ca pantofii să fie cel mai bun lucru la ea – măcar lumea știa întotdeauna când trebuie să se ferească din calea Maliției Mărăcineanu.

Pe tatăl Darei, trezorerul orașului Anapoda, îl preocupau numai BANII. Aduna grămezi, maldăre, munți de bani de la cetățenii din Anapoda. Îndesa banii în cutii de pantofi (pe care le lua gratis, poți ghici de unde) și îi depozita într-un dormitor încuiat de la etaj.

Cel mai bun lucru la Tonto Mărăcineanu era...

De fapt, nu exista nimic bun la el.

Cititorule, până acum poate că te întrebi deja de ce doi oameni atât de condamabil de egoiști făcuseră un copil. Ce să spun, doamna Mărăcineanu, după cum am văzut, era obsedată de faimă. Văzuse într-o seară la *Celebritățile zilei* un reportaj despre cât de mulți actori aveau copii. „Iată cel mai faimos cuplu de la Hollywood cu noul lor ghemotoc de bucurie“, ciripea prezentatorul emisiunii.

— Un bebeluș este un accesoriu la modă care se adaugă la înfățișarea ta marcantă, cugetase doamna Mărăcineanu, uitându-se în oglinda pe care o atârname lângă scaun și netezindu-și turnul de păr. Ca o poșetă. Facem și noi unul.

Degetele domnului Mărăcineanu se opriseră deasupra tastaturii calculatorului.

— O să ne aducă mai mulți bani?

Acesta fusese momentul crucial, cititorule. Dara n-ar fi existat, și prin urmare nici această carte n-ar fi existat, dacă răspunsul la întrebarea lui ar fi fost „Nu“.

Gândindu-se la întrebarea soțului, mama Darei se întorsese după îndrumare la emisiunea de televiziune. Și chiar atunci prezentatorul anunțase că exact în ziua în care cel mai faimos cuplu de la Hollywood își adusese copilul acasă, cei doi actori semnaseră un contract pentru un film nou pe mai mulți bani decât fusese plătit vreodată cineva din breaslă.

Faimă și bani, toate dintr-un singur ghemotoc de bucurie!

— Hmm... spusese domnul Mărcineanu, foarte atent de data asta. Bine.

Și astfel, nouă luni mai târziu se născuse Dara.

Faptul că aveau un copil îi făcu pe cei doi mai bogați și mai faimoși? Nu, bineînțeles că nu. Numai un nătărău ar fi crezut așa ceva.

Ce să mai, ai auzit destule. Înapoi la poveste.

MINCINOȘII MINT

După ce terminară părinții de mâncat, Dara se așeză într-un loc de unde putea să li se adreseze amându-rora și își drese glasul.

— Mamă? Tată? Aveți să-mi spuneți vreo noutate?

Desfăcu brațele, gata să întâmpine surpriza.

Mama, uitându-se la televizor din fotoliul ei ca un tron, comentă cât de remarcabilă era noua coafură a Caramelei Farmec. Tata, în fotoliul lui rabatabil, continuă să apese tastele calculatorului într-un ritm hotărât.

Dara își simți brațele pierzând din vlagă.

— Sunt gata pentru veștile voastre, încercă ea din nou.

Tata se aplecă mai aproape de calculator, mormăind. Mama dădu televizorul mai tare.

Brațele Darei cedară de tot. Se uită la mâinile ei, cu unghiile pe care le rodea cât de ordonat putea. La codițele maronii pieptănate cu grijă care îi cădeau peste rochia galbenă, decolorată. După ce se comparase ani în șir cu micile vedete din revistele mamei și cu gemenele din *Vânturile sorții noastre*, știa că reprezenta o dezamăgire. Totuși, exista. Cum puteau părinții ei să se poarte de parcă n-o

vedeau și n-o auzeau? Își punea această întrebare de fiecare dată când încerca să stea de vorbă cu ei. În seara aceea, cu noutatea palpitantă plutind în aer, se simți ofensată în mod deosebit.

Mai încercă o dată.

— Nu-i așa că Anapoda primește ceva minunat?

Mama ridică în sfârșit ochii. Trimise repede un sărut propriei reflexii din oglindă și pe urmă încuviință.

— Ah, da. Nu știu cum ai aflat, dar da.

— Vai, mulțumesc, mulțumesc! Ce bucuroasă sunt, strigă Dara, exact cum își întâmpinau toate surprizele gemenelenele Iscusescu.

— Chiar ar trebui să te bucuri, confirmă primărița Mărăcineanu. Toată lumea o să se bucure.

Domnul Mărăcineanu aruncă o privire bănuitoare spre soția lui.

— Am comandat o statuie cu mine însămi, îi spuse ea. La privirea lui alarmată, dădu din mâini ca să-l liniștească și adăugă: Plătită, desigur, de orașeni.

— Poftim? spuse Dara. Dar asta nu e...

— E un fapt bine cunoscut că în statui sunt reprezentați oameni faimoși. Și că oamenii faimoși au statui.

— Nu, eu vorbeam despre...

— Cincisprezece metri înălțime. Am angajat un sculptor separat numai pentru pantofi. Vor fi placați cu aur și vor avea tocuri de un metru și jumătate.

Dara se cutremură. Pantofii mamei erau destul de înspăimântători chiar și în mărime naturală.

— Eu mă refeream la asta, zise ea și-i arătă ziarul. Anapoda are acum o școală! Și eu merg la școală!

— Tu nu mergi, spuse primărița Mărăcineanu, făcând-o să rămână cu răsuflarea tăiată.

Mama Darei avea multă experiență în a decreta că oamenii nu puteau face anumite lucruri și asta se vedea.

— Dar scrie aici, toți copiii de șase ani și mai mari trebuie să meargă la școală, din clasa întâi până într-a douăsprezecea. Peste cinci săptămâni și trei zile, zise Dara.

Domnul Mărăcineanu scăpă calculatorul. Își mângâie mustața.

— Șase. Unu. Doisprezece. Cinci. Trei. Astea sunt numere! Numerele sunt esențiale ca să numeri banii.

— Așa e, Tonto, încuviință mama Darei și începu să bată dintr-un toc cui. Cline, cline, cline. Dar Dara nu merge la școală, repetă ea și mai ferm. Știe deja numerele. Ții minte, lucrează cu ele pentru tine?

Era adevărat. Într-o seară din urmă cu trei ani, tatăl ei dădea în clocot încercând să rezolve cu voce tare un simplu randament de dividend de trei la sută. Dara devenise nerăbdătoare și îi dăduse ea răspunsul. De-atunci, domnul Mărăcineanu își făcea singur adunările și scăderile, singurele pe care le putea face pe calculator, dar orice era mai greu lăsa în seama Darei și îi dădea în fiecare dimineață câte o nouă problemă de contabilitate de rezolvat.

— Dar eu *vreau* să merg, încercă Dara.

Tata ridică din nou calculatorul. Mama se concentra pe *Faimos cât ai clipi*, ultimul segment din emisiunea *Celebritățile zilei*, în care o persoană obișnuită era smulsă din obscuritate și primea un contract de zece ani ca să trăiască la Hollywood în chip de vedetă de reality-show. Primărița Mărăcineanu iubea și detesta deopotrivă segmentul acela.

— Ar trebui să mă aleagă pe mine, murmură ea ca de fiecare dată. Eu ar trebui să fiu făcută faimoasă într-o clipă.

— Stați puțin, zise Dara și se uită de la un părinte la celălalt. N-ați fost surprinși că există o școală în oraș. Știați deja. Mie de ce nu mi-ați spus?

Părinții ridicară din umeri. „De ce să-ți fi spus?“, asta păreau să însemne ridicările lor din umeri.

— De cât timp... tremură vocea Darei. De cât timp există școală în Anapoda?

Alte ridicări din umeri. „Dintotdeauna, mare scofală, cui îi pasă?“

— Voi ați spus mereu că școlile există doar în telenovele. Că orașele adevărate nu au așa ceva.

Dara se dădu înapoi împleticindu-se, simțind cum o lovește adevărul în piept ca o bilă de bowling: părinții ei o mințiseră.

Cititorule, Dara știa că mama și tatăl ei sunt mincinoși, bineînțeles. Din ce-și povesteau seara unul altuia, minciună era cam tot ce făceau la locurile lor de muncă. De fapt, așa își obținuseră și funcțiile: „Votați pentru noi! Promitem asta, promitem cealaltă!“ Dar nu-i trecuse niciodată prin minte că aveau să mintă chiar față de ea, propria lor fiică.

E devastator să afli că nu poți avea încredere în oamenii pe care te bazai, e ca și cum ai descoperi că tot ce considerai a fi pământ solid sub tălpi e de fapt un cuib de oase de păianjen. Dara se simți profund zguduită.

Dar în același timp, ca un iepure care simte un lup, i se ascuțiră toate simțurile. Ochii și urechile îi pârliră cu o nouă agerime. Pielea îi sfârâi parcă străbătută de curent electric.

Din acel moment, își dădu ea seama, trebuia să fie extrem de precaută în preajma celor doi mincinoși. Trebuia să-și ascută mintea și să fie pregătită să acționeze cu îndrăzneală și viteză de laser.